

Útban a vetőmag

Országszerte szállítják a kukorica-vetőmagot a Hódmezővásárhelyi Állami Gazdaság hibridüzeméből a jól sikerült feldolgozási idény befejezése után. Nem kevesebb mint 577 vagon vetőmag készült el, amelynek nagy részét hazai megrendelők: Csongrád, Békés, Bács, Szabolcs, Hajdú, Győr és Fejér megye gazdaságai kapják. Naponta rakják vagonokba a huszonöt kilós fémzárolt zsákokat és indulnak a szállítmányok. Az idén különösen a rövidebb tenyészidejű fajták iránt pött meg az érdeklődés, a még min-

dig késlekedő kitavaszkodás miatt. Exportra is dolgozik az üzem, mert a nyugati országok kedvezőtlen éghajlata miatt talajviszonyok miatt nem tudnak jó minőségű vetőmagot előállítani. Ezért Csongrád megye nagyobb termelőszövetkezeiben és állami gazdaságaiban — megrendelés alapján — külföldi kukoricafajtákat is termelnek az utóbbi években. A legnagyobb vásárló a Német Demokratikus Köztársaság, de szállítanak Olaszországba és a Német Szövetségi Köztársaságba is.

Holland „üvegváros”

A Dél-Alföld legkorszerűbb „üvegvárosa” készült el és első részlege már árut ad piacra a szentesi Felszabadulás Termelőszövetkezetben. A Hollandiából importált két nagy termálvízfűtő üveg ház együttesen 15 ezer 600 négyzetmétert tesz ki. Az új létesítmény abban különbözik a már ismertektől, hogy automatikusan szabályozható a belső hőmérséklet, amely a primorkombinát minden pontján egyforma. Ezenkívül óriási előnye, hogy a legtöbb fizikai munkát igénylő öntő-

zést gombnyomásra működésbe lépő berendezések látják el. Az építmény tetőzete alatt elhelyezett kis öntőzótárcsák nem cseppekben árasztják a vizet, hanem finomra porlasztva nedvesítik a levegőt és a talajt. Ezzel a legkedvezőbb mikroklimát teremti meg a primöröknek. Az „összkomfortos” üvegházakban hónapos retket, zöldséget, paradicsomot termelnek és tavaszi kiültetéshez kertészeti palántákat nevelnek.

Csendes bárak

Eltűnt műsorok — Sztriptíz
Csak a Szeged

Egy időben szidták az éjszakai szórakozóhelyeket, mert nem voltak, és hogy legyenek. Aztán hogy lettek, megoszottak a vélemények: egyesek a kocsmai zárolás meghosszabbítását üdvözölték bennük, mások változatlanul szidták, hogy idült részek hajnali lerakódóhelyei, piszkosak, gusztustalanok stb. Az előbbi tábor híveit legfeljebb az zavarhatta, ha néhány száz métert odébb kellett sétálniuk: emitt tizkor húzták le a redőnyt, amott ugyanekkor nyitottak, de a kis éjjeli szellőzködés csak jót tett az idegeknek, mehetett tovább a móka reggelig, ami belefért. A másik tábornak — ahogy mondani szokás — két választása maradt: eszi vagy nem eszi, nem kap mást. Legfeljebb változatlan joggal érvelt a kultúrátlan berendezett és üzemeltetett műsoros presszókért, éjszakai bárokért, ahová jó fizléssel, a leegés kockázata nélkül elviheti vendégeit, vagy szűk baráti körben is kellemesen ütheti agyon az időt, ha nem akaródzik hazamenni.

Mondom: ez volt. Mostanában keveset hallani az éjszakai szórakozóhelyekről. A műsoros presszók divatja is lassan elkopik, a bárak meg hétköznap csendesek. Egy hétközi este sorra benyitottunk tíz és éjfél között a Jegesbe, a Hungária-bárba, a Csirke-bárba és a Szegedbe, semmi izgalom. Éjfél. Ekkor csattant az első pofon — a korzón, s tranzitban a Csirkebár és a Szeged között még láttuk az URH-s kocsi fénycsinálni. A Szegedbe tartottunk, műsor csak ott van. Egyáltalán ami a bár folyamának ma körülbelül megfelel, egyedül a Szegedre illik. Itt rendszerint nincs pangás, Jakab Zoltán triója hangulatos változatos zenét játszik, s viszonylag sűrűn cserélik a programokat: az OSZK újabb és újabb énekeseket közvetít. Az este pechünk volt. A komplett műsorból ketten beteges lettek, s a sztriptíz-táncosnő, Steiner Éva ugrott be a pantomim-produkcióba.

S hogy a program ne veszítsen sokat, a bár vezetője telefonon átkérte (!) a Hungária énekesnőjét, Süli Mártát, aki Németh Hajnalkával több szám erejéig „tartotta a frontot”. (Megtehetette: a Hungiban egész éjjel alig fordultak meg tizen-tizen óra, magunkat nem számítva.) Az est fénypontja természetesen a sztriptíz (játékszabály: mindent a szemnek, semmit a kéznek). Az utóbbi hónapokban már egészen csinos lányok prezentálják — így tulajdonképpen a cseppentő belépőjű „kifizetett magát”, a kíváncsiak nem csalódnak. Csupán annyit jegyeznénk meg: érdemes lenne a műsorok monoton menetét frissíteni, színesíteni, gyakrabban cserélni a konferansz-szövegeket is: a pityókás-kikapós férj egykaptafas monológjai hatástalanok.

A Szeged után változatlan a csend. Ismét körbejártunk: legtöbbször a Csirke-bár pin-céjében könyököltek az asztalra; a Lakatos Árpád-Czutor Béla duó szervírozott búfelejtőnek örököző slágereket. A Jeges vezetője szerint máskor megtelik a bolt, szinte érthetetlen, hogy aznap miért kongott; a Nemesszegi László-Lakatos István kettős Sybill-részletet üzent át a presszóasztalok fölött. Később csak maguknak játszottak. Csakúgy a Hungária Ács György-For-gács László duója, amely pedig jobb sorsra érdemes. Modern bárzenét — azt hiszem — pillanatnyilag ők játszanak legjobban Szegeden.

A műsor nélküli, „csak zenés” bárakban külön belépődíjat nem számítanak, a couvertért italt szolgáltatnak fel. Az érkezőnek tehát nincs veszteni valója, ha netán elunja magát, s hazamegy. „Mindennek felett legjobb a víz” — mondá Pindaros, a hellén poéta, egy olyan pillanatában, mikor az illumi-nációt már képtelen volt fokozni. Mit lehetnének hozzá: egy kiadós alvás még jobb lehet...

N. L.

Ami erősebb az erőszaknál

Ketten állnak a bírói pulpitus előtt. Alig 18 évesek. Az igazságtévők rutinból kérdeznak, s mindannyiszor jól ismert válaszokat kapnak... „Igen, bevertük az ablakot. — Miért? — Csak... olyan kedvünk támadt. — S miért verték meg a háztulajdonost? — Hát... — Talán valamiért elégtételt akartak venni? — Nem; először láttuk. — S az arra jövő R. Á.-t miért lökték a hóba, miért rúgdosták össze? — Azt hiszem pechje volt, hogy épp akkor jött arra...” — felelt az egyik.

A hecc kedvéért

Tehát: csak úgy, ha tesszik szorakozásból, jó heccből, a balhé kedvéért. A ma-napság sajnos oly gyakori büntetett iskolapéldája áll előttünk. Ismét véletlen, a verekedők számára ismeretlen embert bántalmaztak minden indok nélkül. Tudom, sok szót ejtettünk már erről, az olvasók nap mint nap találkoznak ilyenekkel a lapokban, a rádióban, televízióban. Ha nem a hírek között, akkor az országgyűlési beszámolóban, a tanácsülések tudósításaiban. Mert társadalmunk makacsul bja ez, olyan, amelytől évek óta nem szabadulunk. Csupán néhány adat bizonyítást. Az országban egy esztendő alatt — az összes bűncselekmények között — 11,3 százalékról 13,3 százalékra nőttek az erőszakos garázda jellegű cselekmények. És a helyi statisztika: Szegeden 1969-ben majdnem kétszer annyi garázda bűncselekménnyel találkozott a bíróság mint 1968-ban. Csendes szemlélődéssel, de még hangos fűlháborodással sem érhetjük be, meg kell kérdeznünk akár többször is: miért élhet meg közöttünk ennyire az erőszak?

A legfőbb ügyész az országgyűlésen mondta el, hogy hazánkban az ismertté váló bűncselekmények száma 1965 óta fokozatosan csökkent. De nem csökkent az erőszakoskodók száma, sőt a fiatalok büntetésében nőtt a csoportos bűnelkövetés. Maradjunk az előbb említett szegedi esetenél: a két fiatal szinte onnan kapott kedvet az erőszakoskodásra, hogy egymással találkoztak, egymást vitték a cselekménybe. Külön-külön nem érezték volna magukat olyan erősnek —, de ketten már igen! Beszélgettem az igazságszolgáltatásban hivatásukat gyakorló emberekkel. Tőlük tudom, hogy a verekedő garázdálko-

dók között nagyon gyakran találkoznak fiatalokkal. Csoporthoz vagy szorosabb szálú „szervezett” galerikkal, amelyek sajátos törvények szerint különleges „erőkölcök”, csoportoskodások alapján működnek. Ami e világban szegyni való a normális embernek, az számukra dicsőség, amit mi igyekszünk elkerülni, azt ők keresik!

Dicsekvők

Megbilincselte kezű kocsmai duhajkodókkal váltottam nemrég szót. Nem tévedés — büszkeséggel mondták — „jó pár embernek kiosztottuk a fejét, a srácok majd tisztelni fognak bennünket, mert minket is megmázasznak”. Magyarul: ők a verekedéssel, s a megérdemelt börtönbüntetéssel dicsekednek. Kérdés következik kérdésre. Vajon hogyan jött divatba a tizen- és huszonevesek között (még tán idősebbeknél is) ez a kicsavarodott szemlélet? Hiszen annyira idegen ez társadalmi rendünktől, szokásainktól, törekvéseinktől!

Jogtudósok, pszichológusok, szociológusok sem ismerik még a pontos választ. De valamiben egyetértenek: a torz, bűnöző szemlélet mellett a közönyösség teremti lehetőséget az erőszaknak.

Persze ezt is hallottuk elégszer. De ismét emlegetnünk kell, mert a szemünk előtt lejáró, nem egyszer életet veszélyeztető bűncselekményeknek csupán nézői akadnak, a bajba jutott sorsára hagyják. Pedig éppen a galeri szemlélet a galeri életérzés miatt az elriasztáshoz, a megelőzéshez kevés a törvény szigora, a kiszabott hónapok súlya. Megbízhatunk-e abban hát, hogy az egyébként sem érett emberek kizárólag a törvénytől való félelmükben lemondanak a balhéról? Aligha. Az erejükkel hivatkozók nem egyszer mondják el a rendőrségen, vagy bíróságon: tudták, könnyen győzhetnek. Az emberek „úgy is vízben hagyják”, akit éppen ütnek. Sajnos, ebben igazuk van.

Szövetségben a törvénnyel

Bíróságainkban meg van az eltökéltség, hogy az erőszakos bűnözőkkel, a garázdálkodókkal szemben hathatósabb

védelmet adjon. Dr. Korom Mihály igazságügy-miniszter néhány nappal ezelőtt országgyűlési felszólalásában mondta el, az ítélezésekben nem uralkodhatnak szélsőséges nézetek és hangulati elemek, a törvényességet be kell tartani. De a bíróságok szigorúan felelősségre vonják az erőszakos, durva bűncselekmények elkövetőit és határozottan fellépnek velük szemben. Így van, hiszen manapság a szegedi bíróság garázdaságért esztendőket szab ki, a verekedők minden esetben jó leckét kapnak.

Az erőszak ellen a szigorú fteletek egymagukban mégis kevesek. Az erőszakkal szemben sokkal nagyobb erőre van szükség. Olyanra, amelyet a törvények és a becsületes emberek eddiginél szorosabb szövetsége teremhet csak meg. Ha mi az utcán ezentúl nem hagyjuk „vízben” társainkat, akiket megtámadtak; ha mellettünk nem mennek el embertársaink fejüket elfordítva, amikor bennünket ütnek —, majd kevesebben merészkednek erőszakoskodni. Annál inkább, mert tudni fogják, hogy bennünket nemcsak a törvények, hanem embertársaink is megvédenek — és ez az erő erősebb az erőszaknál.

Matkó István

Fehértó már nem vadvízország

Mosolygunk a külföldiek naivságán, akik szállodai rendelésükben kikötik azt például, hogy a Fehértó Szálló harmadik emeletén szeretnének szobához jutni. Azért mosolygunk, mert tudjuk, hogy a madárparadicsomként számon tartott Fehértó évek óta nincs már.

Ennek a Homoki-film nyomán Európa-szerte ismert területnek egy emberi lélettel átfogható változásáról tartott tegnap, szerdán délután érdeklődéssel kísért vitatettképes előadást dr. Beretzk Péter kandidátus, c. egyetemi tanár a Magyar Hidrológiai Társaság szegedi csoportjának rendezésében az MTESZ Kossuth sugárúti előadótermében.

A gazdasági célszerűség hozta magával, hogy a haldud vad szikéseket termőre fogtuk, rizst, telepítettünk, halastavat létesítettünk a legfeljebb birkalegelőként hasznosítható területen. Az időszerű sós vizek helyére érkezédes víz a szikvilág madarainak olyan környezet-változást jelentett, amelyhez alkalmazkodni nem tudtak. Igaz, hogy jöttek helyettük az árterek ismert madarai — a kakukk, a függőcinké, a nádveréb, a vörösgém —, de ezek szinte mindenütt meg-

Export-cikkek kiállítása

Az Elektroimpex külkereskedelmi vállalat március 12-én nyitja meg Berlinben exportcikkei egy csoportjának szakkiallítását. Ezúttal az elektroakusztikai gyár ismeretközlő és oktatástechnikai berendezéseit mutatja be.

Küldöttség a seregek nyomában

A Magyar Újságírók Országos Szövetsége meghívására bolgár újságírók öttagú csoportja érkezett Budapestre. Valamennyien haditudósítóként vettek részt a hazánk felszabadításáért vívott harcokban. A küldöttség tagjai: Milko Grigorov, a Blgarszki Zsurnaliszt helyettes főszerkesztője, Milko Bozsilov, a Zemedelszko Zname szerkesztője, Sztrahil Dugmediev, az Otecsestven Front szerkesztője, Petar Nikolov, a Rabotniceszko Delo szerkesztője és Petar Nenov, a szófiai rádió szerkesztője. A vendégek nyolc napot töltenek Magyarországon. Végigjárják a bolgár seregek negyed évszázad előtti útjait, ellátogatnak több mezőgazdasági és ipari termelőüzembe.

Operettest Újszegeden

A bécsi nagyoperett világa támadt fel tegnap, szerdán este azon a kedves és kellemes műsoron, amelyet az újszegedi November 7. művelődési ház és a színház rendezett a Színházi esték Újszegeden című sorozat második előadásaként. Aho-gyan illik, az estet prólog vezette be, amelyet Marosi Károly adott elő, részben énekkel, részben humorral, operettesen. Aztán Juhász József énekelt a bécsi nagyoperett legnépszerűbb dalai-ból, megteremtve a hangulatot ahhoz, hogy ezután színre, azaz a művelődési ház parányi dobogójára lépjen az est főszereplője.

A bécsi operetten kívül ugyanis Décsy Györgyi volt az est főhőse. A népszerű művésznő primadonnaként lépett ez alkalommal a közönség elé, igazi örömet szerezve az operett összegyűlt szegedi barátainak. Hangulatos előadásában egymás után csendültek fel a leg-szebb dalok. Ábrahám, Jacobi, Kálmán, Lehár és a többiek művei, azok a számok, amelyek a legszebbek és a legnépszerűbbek ebben a műfajban.

Akik szeretik az operettet nagyon kellemesen érezték magukat, legfeljebb azt sajnálhatták, hogy a humor, amellyel Décsy Györgyi leg-

szebb sikereit aratta, nem szerepelt a műsoron. Pedig még szívesebben, még változatosabb lehetett volna a műsor, s ennek megfelelően a hatás is.

Zongorán Szalay Miklós karnagy kísért.

Ö. L.

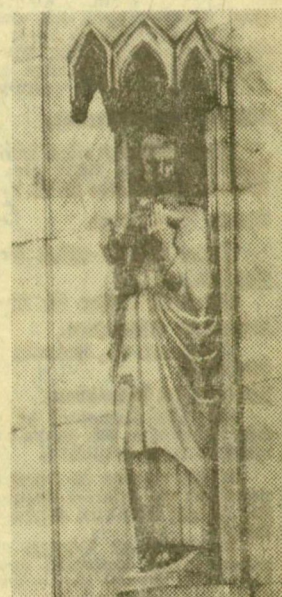
Tisztasági mozgalom indul Szegeden

A Magyar Vöröskereszt Szeged városi szervezete tegnap délután az ideit tisztasági mozgalom előkészítéséről, megindításáról tárgyalt a Bartók Béla Művelődési Házban. A széles körű tanácskozáson a kerületi tanácsok, az érdekelt kereskedelmi vállalatok, a város tisztításában, illetve karbantartásban részt vevő üzemek, a KÖJAL, a Szakszervezetek Megyei Tanácsa, a rendőrség képviselői döntöttek a legfontosabb tennivalókról. Elhatározták többek között, hogy mindent megtesznek a virágos város cím elnyeréséért. A vöröskeresztes aktívák például gondo-

san figyelemmel kísérik az utak, házak, intézmények területét, helyiségeit, s felhívják az illetékesek figyelmét, ha hibát észlelnek. A mozgalmat a rendőrség is segíti, a szabálysértőkkel szemben eljárást kezdeményez. Sajnos a tisztasági mozgalmat nehezíti, hogy a tanács nemrég alakult kommunális üzemének nincs elég mosó-, illetve locsolókocsija. Jellemző a gondra, hogy a napokban mindössze egy mosókocsival kezdik meg a város útjainak, utcáinak mosását.

CSÜTÖRTÖK, 1970. MÁRCIUS 12.

Szeged szobrai

Szent Antal

(197.) A Dóm bal oldali tornyát díszíti Szent Antal rózsaszínű márványszobra. Készítője: Erdey Dezso.

DELMAGYARORSZAG 5